

دایکم منی گوشت

جہ بار عہ زیز عہ بدولپر حمان
حاجیاوا-رانیہ

چایہ کہم تہ واو نہ کرد، لہ بہر دہنگی بیہہستی گورانیہ کہہ ستام
و لہ چاخانہ کہہ و دہر کہ و تم، لہ گہل ہنگاونانم بؤ سہر شہ قامہ کہہ،
ہہ ستم بہ گہرمیہ کی توند کرد، و ہک ئارہق بہ سہر سنگمدا
بیٹہ خوار، چاکہ تہ کہم ہہ لڈایہ وہ، خوینیکی سووری گہش لہ سہر
دلہ وہ فوارہی بہ ستو وہ و تہ واو کراسہ کہی شہ لال کردوم، توند
دہ ستم خستہ سہر برینہ کہم و بہ کولانیکی چول و تاریکدا بہر وہ
مال گہ رامہ وہ، تا گہ یستمہ وہ مال، خوین لہ بہینی پہنچہ کانمہ وہ
دہ چورایہ وہ.

گہ یستمہ ژوورہ کہم، جلہ کانم دانا و تہ ماشا سنگی خووم کرد، تہ نی
درزیکی گچکوکہ کہہ و تبو وہ بہشی سہر وہی دلہ، توند برینہ کہم
پیچا و جلہ خویناویہ کانم پیچایہ وہ و خستمہ زہرفیکہ وہ. لہ
ٹاویٹہ کہہ وہ بریک لہ خووم رامام و جار جاریک سہیری برینہ کہم
دہ کرد.

ژوورہ کہم تہ واو سوور ہہ لگہ راوہ، حہفتہ یہ ک تیہ ریوہ ہہ ردی
و درزہکانی سہر سنگم زیاد دہبن و گہورہ دہبن. ہہر پہنچہ یہ کم
خستو وہ تہ درزیکہ وہ، کہچی و ہک کانبیہ ک بہ ہہورہ گرمہ
تہ قیبت، خوین تیندہ داتہ پہنچہ کانم و بہ پلووسک بہ سہر سنگ و
بہر و کمدا دیتہ خوار، تافگہ یہ کی سووری لہ بالامدا دروست کردوہ،
کہ ہہندیک و ہک غہزہ بی خودا و ہہندیک و ہک پہر جوو لی
دہنورن. راستی من دہزانم ئہ وہ نہ غہزہ بی خودایہ، نہ رہحمہت
و پہر جوو، منی بہ شہری پہر پوت چم، تا خودا بمکاتہ پہندا!

پہنچہ کانم و ہک میخ بہ سنگی خوومدا داکوتاوہ و دہمہوی
رئ لہ پڑانی ئہ و خوینہ بگرم، چیبکہم؟ پہنچہکانی من کہ من
و درزہکان زورن، پیڑاناگہم دہمی ئہ و ہہموو برینہ دابخہم.
ہہردی و برینہ کانم زورتر دہبن، تافگہی ئہ و خوینہی بہ بالامدا

دەپژىتە خوار، جۆگەلەى سوورى بەرەو كۆلانەكە دروستكردووه. هەمووان بە بۆنى خوینی من هەراسانن، تەنانەت گویم لە دایكم بوو دەىگوت «بۆنى ئەو خوینە هەموومانى خنكاند، ژيان لەم مالا و گەرەكەى ئیمەدا نەماوه، كەس نىيە بێرەدا رەتبیّت، ئیلنج نەدا و نەرشیتەوه، دراوسىكان هەربىنا لە دادگە سكالایان لەسەر تۆماركردىن، تاقەتمان چوو، مردىن هیندەى كەپووى خۆمان بگرىن، كورەكان وەرن بىيەن لە نەخۆشخانەىەكدا داىبنىن تا خودا رەحمىكى لەگەلدا دەكات.»

تا ئەمرو كە گویم لەو قسانەى دایكم نەبوو نائومید نەبووبووم، بەس كە بىزاربوونى دایكم گویلیوو ئىدى تەواو تیگىشتم، كە ئەو گۆرانكارىیە گەورانەى دنیا تەنیا زەوىيان تووشى كارەسات نەكردووه، تەنانەت دەستكارى هەستى دایكایەتیشیان كردووه. تەواو زەوى بەشى ئەوه حورمەتى تێدانەماوه دلەستەى بىت. براكانم بە دەمامكەوه دىن بى ئەوهى قسەىەكم لەگەل بكەن، وەك ئەوهى لەتەك گياندارىكى پىس و نەفرەتییە مامەلە بكەن، تۆپىك قووماش و لایلۆن لە بەژنم دالینن لە ژووركەم دەمەیننە دەر، تا كوشنى ئۆتۆمبیلەكە پىس نەكەم لە پشتى تۆتایەكى مەرزىیە سووارم دەكەن و هەموو خەلكى كۆلان بە سەرسامىیەوه لەم دیمەنە دەروانن، ژنانى گەرەك بە لەچك و گەردنى كراوهى ماكسىیەكانیان و پىاوان بە پشتىن و جامەدانىەكانیان دەمامك دەكەن تا بۆنى خوینی من نەگاتە بن لووتیان. براكەم بە خىراىیى ئۆتۆمبیلەكە بە گەرەكدا داژووت، تا چاوى لە چاوى دراوسىكان گىرنەبى و پووگىرنەبىت.

دەگەینە نەخۆشخانەى گشتىیى شار، ئەوانەى لەوین، كە ئەو هەموو خوینە دەبینن پىمدا دەچۆریتەوه و پەنجەكانم وەك مېخ بەسنگمدا داكوتاوه، راستەوخۆ رىنمایىی دەدەن بۆ بەشى فریاكەوتنى خىرا، كە بەسەر تابلۆكەوه ئەو ناونىشانە دەبینم (فریاكەوتنى خىرا) بەخۆم نىيە هەستىكى شەرمەزارانە دامدەگرىت، لەبەر خۆمەوه دەلیم؛ چ فریاكەوتنىك!

هیندەى ئاگام لىيە كارمەندىكى پۆلىس بانگى یەكى لە براكانم

دهكات، پزیشكهكان به حورمهتهوه لیم دینه پيش و كهمامهكانيان دهخنه سهر دهميان و دهستكيشهكانيان له دهستيان توند دهكهن، پهړو و نايلونهكانم لیدهكهنهوه و جلهكانم به مقهستیک لهبهردا ددرن و دهیانهویت پهنجهكانم له برینهکانی خوم دهربهینم و دهستهكانم رادهکیشن، من توندتر پهنجهم له سینهی خوم قایم دهکهم، سهرسامانه له برینهكانم ورددهبنهوه و ئەوان ههموو پیکرا دهلین «عاشقه!» ئەو درزانه جیبرینی چهقو، کهتهر و فیشهک نین، ئیمه ههموو برین و زامهكان دهناسینهوه، تهنانهت ئەگهر برینی چهقو و کهتهر بیت، بریک وردبینهوه به شیوازی وهشاندنی چهقوكان دهرانین کامه چهقوکیشیشه و له چ کولان و گهرهکیک، بوچیش چهقوکانی وهشاندوون. بهس ئەو درزانه هی دلیکی هیلاکن، ئەو برینانه ناكرئ شوینی کهتهر و چهقو بن، بهلی ئەوه زامی عهشقن!

دکتورهكان له وړینهی خویاندا بزردهبوون، بهگوئی یهکتر دهچرپینن، دم دادهچهقینن و سهریان بادهدن. براکانم به کولیک شهرم و تهریقیهوه بهرانبهرم دهوهستن، وهک غهدریکی گهورهه له شههامهتیا کرديت. بهردهمی بهشی فرياکهوتن پردهبیت له کارمندی نهخوشخانه و ئەوانهی هاوبهشی نهخوشهکانن، تهنانهت بریک له نهخوشهکانیش، که هیشتا بتلی خوین و ئاوهکانيان به سهروهو بوو هاتبوون، ههموو بهديار ئەو تاڤگهی خوینهوه، که بهبهژنی منهوه دیته خوار چهپهساو و سهرسام وهستاون. ههستههکهم خوینی من تهواو نابیت و دهمارهكانم له دهريايهکی قوولی خویندان.

یهکیک له دکتورهكان به له خورازیبیوونهوه دهنگ ههلدينیت: «حالهتیکی نوییه پیوستی به وردبوونهوهی زیاتر هیه» منیش لهو بیحالییهمدا لهناو پهلهپرووزی گرتنی برینهكانم و قسهی دکتورهکاندا پیکهنینم دیت، وهک ئەوهی ئەو دهردهداره من نهبم، ئەوخوینه به سنگی مندا نهیهته خوار، تین دهدهمه خوم و لهناو ئەو ههموو برین، تهماشا و چاوانهدا دهنگ ههلدينم و پروو له دکتورهكان: وانیهه جهنابی دکتور وانیهه، خوشهویستی کهی مروّف

به و دهرده دهبات؟ ئیوه پزیشکن چۆن دهکری شاعیرانه ته ماشای برین بکهن؟ چۆن دهکری ئه وین ببیته دهرده؟ دهرانم ئه و برینانهی من سروشتی نین، بهس بوخوم که سیکی خه یالیی نیم، له ناو ئه و هه موو دهرده داریییهی دنیا دا مروف کوا بوی دهکریت بیر له خوی بکاته وه؟ من له و مروقه گه مژانه نیم عه شق زه فهرم پینه ریته، نا جه نابی دکتور، حاشا من هینده خو په رست نیم عاشقیم!

ئه دی ئه و مروقانهی عاشقین چی؟ ئایه ئه وان دلیان درز نابات؟ مه گهر دلی ئه وانیش ترومپای خوین نییه؟ نازانم من له وه تهی بیرده که مه وه شوخیم به عه شق هاتوو، هه میشه پیمو ابووه عه شق هی ئه و مروقه ترسنوک و بو ده لانه یه، که ده ستیان خستوو ته سه ر کلاوی خو یان با نه بیات. من له میژه وازم له کلاو، کلپته و کاسکیته هی ناوه، ته نانه ت وه ک ده بیینی خه ریکه موو به سه ر مه وه نامینیت. ئه م دنیا یه به شی ئه وه روو تبووه ته وه، که که س زاتی که س نه گریته، عه شق پیویستی به گری و په نهان هه یه، پیویستی به روو حیکی هه رزه کارانه هه یه، تو پیم بلای جه نابی دکتور، مه گهر مروف دهر فته ی ئه وه ی ماوه نه ئینییه کی هه بیته؟ غه درت لینا که م پیت ناخوش نه بیته جه نابی دکتور، ئه وه ی من ئازار ده دات رژانی خوینی منه به سه ر ئه و کونگریته، کاشی، ته نه که و پلاستیکانه دا، ده ستخستنه ناو برینه کانی منه له لایه ن ئیوه وه.

له نیوان گفتوگو ی من و دکتوره که دا، هه شامه تیک راوه ستاوه و له و خوینه دهر وانن، که به به روکی مندا سوور سوور دپته خوار و تا فگه یه کی دروست کردوو، بریکیان به هه په ساوی موبایل هکانیان دهرده هینن و وینه ده گرن، وه ک ئه وه ی یه که مجار بیت خوین ببینن، پیمان سهیره، که من به و هه موو برینه وه، که په نجه کانم له ناو برینه کاندای خوساون و ده توانم قسه ش به که م.

به سنگمدا چوراو که ی خوین دپته خوار و من بیته وه ی له خوم سه غله ت بم دهستم له ناو درز و برینه کانمدا ده گپرم و ده مه وی ره گی ئه و خوینه بگرم، ده ست ده گپرم و فواره ی ئه و خوینه به تینتر و زیاتر تاو ده ستینیت، هه تا من ده ست قوولتر ده به م، خوینی گه شتر سه ر ریژ ده کات، چاوم تاریکایی به سه ر دادیت و

دایکم ده بینم که وشیکى په مەییى له پیدایه و لووتى خوى گرتووه، براکانم له دووره وه و هک نااشنایه ک لیم دهر وانن و دایکم لیم نزیك ده بیته وه، پیم یه ژى «کورم چ کچیکى زالم توى به و دهر ده بردووه و له خوینی خوتدا ده گه وزى؟ ههسته به ئاموژگاریى دایه ی خو بکه و خوت خر بکه وه، خوشت و ئیمهش له و به لایه رزگار بکه».

هه وه له ی قسه کردنیم نامینیت و تاقه تی وه لامدانه وه ی دایکم نییه، رۆشنایی گلوپه کان کزتر ده بیته، وه ک مانگ له سیبه رى پرى زهوى گیربو بیته، چاوه کانم لیلده بن و چیتر رهنگى پیلاره کانى دایکم نابینم، کومه لیک تارمایی و غه له غه لب ده بیستم، که هیدی هیدی دوور و دوورتر ده که ونه وه، تا ئه وه ی، که نایان بیستم، وه کی ئه وه ی به خیراییه کی نااسایی به بیریکى قولدا برومه خوار، سه رم به به سه ر سنگمدا لار ده بیته وه و چیتر کونترولی گرتتى برینه کانم نامینیت، دهستم له برینه کانم دیته وه و فواره ی خوینم هه لده چیت، گه شتر و پرتر دیته خوار، واده زانم زهوى له خوینی مندا غه رق ده بیته.
